

Γιάννης Πατίλης

Ὀκτώ Ποιήματα

Ο ΤΟΙΧΟΣ

Πράσινο φύλλωμα ὁ νοῦς μας πού στερεύει
τὸ φῶς τῆς μέρας κοντακιά στήν ὠμοπλάτη
τῆ νύχτα ὁ τοῖχος σά στουπόχαρτο πού πίνει
τὴν ὑστερία προδομένης κόρης
τό γδοῦπο τοῦ κορμιοῦ πού παραδίδει.

Χρόνε μέ τὰ σφυριά
τ' ἀμόνια σου καί τὰ δραπάνια
σέ ποιά στιγμή τόν τοῖχο τοῦτο
θά θερίσεις;

ΟΥΡΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ποῦ πάω πατώντας γυάλινα συντρίμματα
παλιῶν θρυμματισμένων οὐρανῶν
ἐξόριστος κι ἀπ' τὰ συμφραζόμενα τῆς ἀγάπης;
Οὔριος θάνατος ἐπνευσε
καί τό φύλλωμα τῶν δέντρων ἐξηράνθη.
Φύγε λένε ἀγάπη ἀπ' τό σιδερόφρακτο κόσμο
φύγε λένε τὰ χερσαῖα καί τὰ ὑδροχαρῆ
καί ὅσα ζωοτροφοῦσε ἡ εὐεξία τῶν ἄστρων.
Φύγε τὴν κίτρινη αἰθάλη τῶν ἱστιοφόρων τοῦ μίσους
τό μήνυμα τοῦ βυθοῦ τῆς καμινάδας.

Ὅτι μᾶς φωτίζει
Ξεραμένος ἥλιος στό τοῖχο τῆς φυλακῆς μας.
Μοναχικές καρδιές πλέοντας στά μονόξυλα
τῆς λύπης
στό ἔκφυλο φρύαγμα ἄταφων περιστατικῶν.
Ἄνοιγώ τὰ χέρια μου
καί οἱ συνοδείες τῶν πουλιῶν ἀναδεύουν
ὁ καιρός κερδίζει τὰ μάτια μας
τά χέρια μας, τῆ καρδιά μας.
Ποιός θά τολμήσει ξανά
μ' ἀνοιχτά χέρια στούς κοσμικούς ἀμολόφους
μ' ἀνοιχτά χέρια στήν πολυόροφη ἐκδίκηση;
Σέ κάλεσαν ἄνθρωπε ὁ ὑπερβάτης τῆς ἐντροπίας
σέ κάλεσαν ἄνθρωπε τό πόρισμα τῆς ἐπιστήμης.
Μ' ἀνοιχτά χέρια σέ κάλεσαν μ ὁ ν ο
ὁ σταυρός κ' ἡ ἀγάπη.

